

[Undervisningsministeren.]

af rent pædagogiske grunde. Eleverne skulle vide, hvem de skulle skrive til, og hvilket niveau sagerne skulle behandles på.

Når jeg er imod hr. K. B. Andersens idé, skyldes det en vis frygt for, at en sådan praksis kunne brede sig også til andre instanser end folketinget; det kunne tænkes at bringe uvedkommende hensyn ind både i opgavekommissionens formulering af fremtidige opgaver og i elevernes valg af emner.

Ifølge gældende regler skal eksamensopgaver opbevares af skolerne i et år; derefter kan de tilintetgøres eller, hvis eleven ønsker det, udleveres til ham og kun til ham. Denne praksis mener jeg ikke bør fraviges. Jeg skal endvidere oplyse, at direktoratet for gymnasieskolerne og HF har holdt og holder stærkt på, at offentliggørelse af danske eksamensstile ikke må finde sted, dels fordi det altid vil være de bedste, der offentliggøres, og de derfor giver et fortegnet billede af, hvad der kan kræves og ydes af eleverne, dels og især fordi en offentliggørelse kan medvirke til i befolkningen at forøge den urimelige dyrkelse af eksamensvæsenet og den studerende ungdom. Hr. K. B. Andersen deltager med sit spørgsmål i denne glorificering af eksamen; jeg agter ikke at følge efter.

K. B. Andersen: Jeg må sige, jeg undrer mig over ministerens nej. Jeg undrer mig derimod ikke over, at der kan argumenteres for det. Der kan argumenteres for mange ting, men der blev intet sagt her, der gør dette spørgsmål urimeligt.

Ministeren sagde: tænk, hvis nu den praksis breder sig! Ja, tænk, hvis den praksis bredte sig, at vi fik endnu mere at vide om, hvilke synspunkter man har ude omkring. Jeg mener, det var til at bære. Jeg synes, ministeren skulle have skåret igennem formaliteterne; det ville ministeren altså ikke.

Den sidste bemærkning om, at jeg med dette skulle deltage i glorificeringen af eksamen, er ærlig talt så billig, at den vil jeg skænke ministeren. Ministeren ved, det er forkert. Der er ingen grund til at tage den

diskussion op, og der er ingen grund til at bruge det argument, fordi ministeren havde et svagt svar.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *K. B. Andersen* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Hvilke oplysninger kan ministeren give med hensyn til, hvornår de forslag om voksenundervisning i radio og TV, som er fremlagt i Danmarks radios betænkninger, vil blive ført ud i livet?“

K. B. Andersen: Det er nu godt 2 år siden, Danmarks radio var klar med planerne om voksenundervisning i radio og TV, der er udarbejdet 2 betænkninger, der gennemarbejder problemerne, og nu kan man ikke komme længere med voksenundervisning i TV, før der bliver taget politisk beslutning om at sætte planerne i gang. Det er baggrunden for mit spørgsmål til kulturministeren, der altså også kan formuleres sådan: hvad venter vi på? Hvad venter Danmarks radio på? Hvad venter ministeren på?

Jeg er ikke i tvivl om, at ministeren er meget positivt indstillet over for sagen, det ved jeg fra ministerens tidligere udtalelser her i tinget. Og det kan formentlig ikke være pengene, det drejer sig om. Når vi sammenligner de beløb, der her er tale om, med de beløb, vi ofrer på det samlede uddannelsesvæsen, så drejer den årlige stigning, ministeren skal give grønt lys for, sig om sådan noget som $\frac{1}{1000}$ af undervisningsministeriets budget. Det kan altså ikke være pengene, der er det afgørende.

Jeg ved nok, at ministeren i sin kultur-redegørelse siger, at der ikke kan skaffes bevillinger, men jeg vil dog gerne høre, om det virkelig er ministerens sidste ord i denne sag.

Jeg håber, det ikke er det. Ministeren har jo tidligere her i salen om de økonomiske problemer netop i forbindelse med dette spørgsmål sagt, at det skulle vel være muligt at klare dem på grund af de åbenlyse værdier, der knytter sig til et velgennemført